

Παναγιώτη Μέντη, *Οι γυναίκες στη θάλασσα*

Θέατρο Τέχνης

Το πρόσφατο έργο του Παναγιώτη Μέντη, που σκηνοθέτησε ο Κωστής Καπελώνης στο Θέατρο Τέχνης, εμφανίζει κλασικά χαρακτηριστικά που συναντώνται στη δραματουργία του συγγραφέα, ενώ δεν απουσιάζουν από τη νεοελληνική δραματουργία εν γένει.

Οι *Γυναίκες στη θάλασσα* αποτυπώνουν, στο πλαίσιο μιας τριαδικής σχέσης, το αδιέξοδο της σύγχρονης συναλοιφής άρρενος και θήλεος, όπως αναδύεται μέσα από την κατάρρευση των παλαιότερων μοντέλων της μητρότητας και της πατρότητας, την ανατροπή των παραδοσιακών ρόλων των δύο φύλων στη συγκρουσιακή συνάντηση ιθαγενούς και βορειοευρωπαϊκού, επαρχιακού και αστικού τρόπου. Τα τρία πρότυπα της μητρότητας, το παραδοσιακό που εκπροσωπεί η Φιλιώ, το μονογονεϊκό του σκανδιναβικού ορθολογισμού που ακολουθεί η Ρενέ και το αδιέξοδο του υπαρξιακού πανικού μιας γυναίκας καριέρας που νιώθει να “χάνει το τραίνο” που οδηγεί την Αλίκη, προβάλλουν τον ευνουχισμό του σύγχρονου αρσενικού που αμνηχανεί, είτε επιστρατευόμενος ως επιβήτορας, είτε καθοδηγούμενος στη συμβατικότητα.

Το θέμα του Μέντη είναι ισχυρό, η διαγραφή των τύπων στέρη, η επιλογή της κινηματογραφικής τεχνικής κατ’ αρχάς επιτυχής και το υποδόριο χιούμορ του αρκούντως καυστικό. Από την άλλη, δεν λείπουν οι πλατειασμοί και η υπερβάλλουσα επεξηγηματικότητα –παράδειγμα, η αφόρητα χαλαρή έκθεση της πρώτης σκηνής- η αίσθηση ότι ένα πυκνό μονόπρακτο εκβιάστηκε να καλύψει χρόνο έργου κανονικής διάρκειας, καθώς και αρκετά εξωτερικά στοιχεία που φλερτάρουν ακόμη και με το μελοδραματισμό. Η σκηνοθεσία του Κωστή Καπελώνη δεν φάνηκε να βοηθήσει αρκούντως αποτελεσματικά για τη θεραπεία τους, καθώς άφησε τις διαφορές των χαρακτήρων να περάσουν και στο υποκριτικό ύφος, ενώ κάποτε υπέπεσε, μάλλον παρασυρμένος από την κινηματογραφική δομή, σε εξωτερικές ωραιοποιήσεις εικαστικής αντίληψης, που βοηθήθηκαν από τη σκηνογραφική δουλειά της Κατερίνας Σωτηρίου.

Εντός αυτού του πλαισίου, οι δυνατές στιγμές της Δήμητρας Χατούπη υπονομεύτηκαν ενίοτε από το στυλιζάρισμα, το οποίο όμως δεν επελέγη για τους άλλους ηθοποιούς, ενώ η Μαρία Μιχαήλ διέγραψε σωστά τον τύπο χωρίς πάντα να προχωράει στο αναγκαίο βάθος του. Ο Πασχάλης Τσαρούχας βρέθηκε σε μια από τις καλύτερες στιγμές της οικείας γκάμας του και η Μαρία Κωνσταντάρου έλαμψε με την πείρα της, αναδεικνύοντας το κωμικό στοιχείο μέσα από μια προσέγγιση σωστά ηθογραφική, αλλά όχι γραφική, πλάθοντας με ενάργεια τον μόνο χαρακτήρα που ως πρόσωπο δεν έχει απωλέσει το κέντρο βάρους του.